

Třeba s pánikem se na tomhle dokonale shodneme. Ale tolerujuj jí to, páč vona za to nemůže, už se takhle narodila. No ale, že je až takhle ráchlá do makovice, to jsem teda doopravdy netušil. Ani krapítek.

Nedávno totiž bytem prolétla informace, že když nestíháme normální cvičákování (Vono taky, abych pravdu řekl, jí to moc nejde, víme? Jak se má třeba točit podle povelů vlevoovbok, vpravoovbok, začne se motat jak hajzl při povodni a je s náma ámen. Takže bez ní cvičáková kynologie vo moc teda nepříde). No ale protože prostě nestíhá vypsané časy (mi je to fuk, já mám volno furt), tak že na to půjdem jinak.

Už tehdy mi mělo být jasný, že to zas bude úlet nějakěj totální. A nesplet bych se ani vo pídu. Páč jednoho dne dorazila dom, celá rozjuchaná. A že ze mě bude pes igelitní! Sem si myslel, že se přerěkla a nechápal, proč tak z ničehož nic jásá. Že sem inteligentní, to snad ví už dávno, ne?? Odmávla to s tím, že vím houby, vo čem je řeč. Bejt inteligentní, je rozhodně něco jinýho než bejt igelitní. Začal jsem mít obavy, že třeba budu muset nosit igelitky s nákupem nebo tak nějak. Jako by nestačilo, že nosim igelitky s vodpadkama. Ale ne. Neměl sem fakt ani páru vo co kráčí. Do jednoho krásnýho úterka.

Přiřítla se z práce s jazykem na vestě a začla sháňka. Jak začne sháňka, vim, že se něco bude dít a sem v pozoru. A hele-už dává na hromadu ledvinku, pamlsky!! Pamlsků musí bejt podle mě dycky hodně, to je důležitá součást vejbavy, bez těch se já neobejdu. Co to tam má dál? Klikr? Píšťalka? Dobrý. Takže nuda určo nebude. A dál? Hele, bere batůžek a košík! To vypadá dobře. Moc dobře. Dala tam i vodu, takže to bude na dyl asi. No, takže já sem sbalenej a můžem. Kdo zasejc zdržuje?? Zasejc vona! Pánčička dycky zdržuje. Na co se třeba převlíká? Stejně pude domů zas jak prase, takže zcela zbytečná námaha. Tak šup, dej mi vobčanku, vem vodítko a dem, ať nám to neuteče.

Pár stanic tramvají a vystupujem u cvičáku. Aha, takže zase se budem točit jak ten hajzl při povodni? No, to to moc nepořešila teda. A ne! Depa, dem jinam. A jako vždy, evidentně neví kam. Já bych věděl, šel bych tam, kde je hodně psích stop. Kdyby bylo na mě teda. Jenže není. No ale koukám, nejsme tady sami, je tu ještě ruslík jeden a další hafan. A ten ví kam se de, takže deme s nim. Voba sou menčí než já, takže pohodka, nemám co řešit.

Pozjišťujem, kdo sme kdo a valíme dopředu. Jo pozoor za těma vrátkama támhle je několikero dalších psů. Aááá to vypadů gůtově. Vlezem dovnitř a dem se družít. Fujhnus, co to je? Čokl nějakej a velkej jako já. No tak pozor hošánku, mně se do hadrů somrovat nebudeš. Já sem na sebe kapek háklivej, víme? Ofšem tadle baba, ta je dobrá, možná je to ségra vod mopse Frenkího od nás, je stejně sympatická jako von.

Jejda, čibaba malinká, no tu bych zaplác jednou tlapou, na tu musím dávat pozor, tajdle ta knírka je teda vostrá, ta by mi udělala díрку do kožichu. Nebo ne? Co? Jejda, udělala. A tak já du tady za tou černou rošťandou, s ní bude určo sranda nějaká. Ááá zas ten vobejda velkej, di vode mě, Ti povídám, ty Moone jeden. Pánčičko, du ti rači pomoct s tím nářadim. Tý vado, tady maj taky áčko!! To fakt oblibuju. Šupnahoruazasdolůů!!

Tomu říkám nářadí. Už do malilinkata na něm ujíždím. Překážky, kladina - dobrý, ale áčko, to je moje vášeň. Už když jsem ho viděl jako prcek poprvý, věděl sem, že to má grády, utek sem pánčičce a dal sem si ho rovnou třikrát za sebou. No nic, du zas rejdit prostorem. Co to taháš pánčičko za obří housenkuu? Tunel jo? No tak si tu hraj, dyš tě to baví, du do společnosti. Tak sem si tak poletoval a pak prej konec řečí a de se něco dělat.

Nejdřív prej ty co už něco znají. Takže jsme šli s raslíkem, kterej tam byl prvně jako já, stranou a koukali jsme, co nás čeká. To koukání mi teda trochu ztěžovala ta černá

pumprdlice neposlušná, páč dycky utekla a běhala kolem, což mi dělalo puzení jít běhat taky. Enemže, pánčička moje to nedovolila, protože bychom rušili ty, kteří zrovna hopsali na dráze. Ruslík visel na balónku a tak málem prošvihnul, že de hopsat.

Pak sem šel já. Eh, hopiky hop to mi de, ale stejně sem furt šmidral po áčku. Už aby na něj došlo! Juchééé, teď něco uvidíte. Vylít sem jak vichřice nahoru, jak uragán dolu a pak jsem si to jako tornádo celý zvopáknul ještě. No a ještě a ještě. Pak sme šli k tý velký housence. Nejdřív sem ji proběhnul, když byla kratinká - tss, jako nic, ne? Dírou běhat umim. To mám v paži. Celkem rychle jsem i pochopil, že tím musím proběhnout, když to natáhnou a pak když to dali do zatačky, už to byla brnkačka.

Ta housenka taky nevypadá marně, takže... no, zcela sám a iniciativně sem si jí dal teda ešče jednou v přídávku. A byl sem pochválenej. Že mi to de. Heh, aby ne, panička dycky za každou produkci navalí dobrotu, baví mě to, tak co bych neběhal krz housenku nějakou, že jo.

Pak šli zas vostatní a my si s pánčičkou dali mezi tím trošku poslušnosti s klikrem. No na to, že sem dlouho necvičil, bylo kolem tolik ruchů, tak mi to šlo. Ale jak se mi zjevil za zadkem Moon, tak sem byl nejistej, a to se mi třeba nějaký čekej moc dělat nechtělo, a zadnice mi nadsakovala netrpělivostí, jak poklice na hrnci s vařící polífkou. Už abych mohl vypálit. Páč zvlášť, když je pánčička dál, tak jiný psy u sebe na těsno teda mít nemusim. A je mi fuk, že stokrát pánčička říká, že ten pes je hodnej a krásnej, nic nedělá a hrál by si. Krásnej může bejt stokrát, ale já moc nevěřim. Jen těm malejm, páč kdybych se i náhodou splet, tak těm uteču.

A zas dem na plac. Ták hop, jedna překážka, druhá, třetí podlezu. Aby byla změna nějaká. Tak podležání prej ne, to neni úplně to vono, co mám dělat. Jenže mě to právě baví takhle!! Všichni to berou vrchem, tak co se neodlišit krapítek. A zas oblíbené áčko - tady mě zas pochválili, páč sem předved jak umim na povel Tač! tlápnout nohou na určený bod. Což přej se bude hodit na nějakých zónách. Zóna sem, zóna tam, hlavně když si polítám!! Pánčička po pochvale dostala za úkol začít zmenšovat dotykový bod. No aspoň taky bude něco dělat, zatím se snažim jen já.

Vona teda taky pobíhá, ale do housenky neleze, áčko nepřeležá, všecko abych zas oddřel já.

Je to jako s těma zajícema. Ty taky najít neumí a nevidí je, ani když jí je vokazuju. A ešče se kolikrát lekne, když nám vystřelí pod nosem. Dyk musí vědět, že tam je, tak co plaší? No pak jsme si šli ještě zkusit, jak to bude vypadat, když spojíme třeba proběhnutí tunelem a následný skok přes překážku. Pánčička mi to celý dost jako kazila. Je pomalá, blbě vokazuje a ešče se mi plete pod nohy. Bude na sobě muset zapracovat. Ale jinak dobrý. Za sebe musím říct, že se mi to líbilo. Začátek vypadal celkem slibně.

Pokračování taky nebylo špatný. Přišlo úterý, opět sháňka, tramvaj, tentokrát jdem na jisto, se těším celej. Dokonce jsem si i branku otevřel. Preventivně sem zahuhlal na Moona, ale spíš tak jako pro začátek, aby si nemyslel. Přece jen, už se trošku známe, nejsem tolik ve střehu. Tak, copá tady máme dneska?? Zas čibabka, tu po zádech radši poplácávat tlapou nebudu, ta úžasná mopslice je tu taky, fajn. Knírku radši obejdu, raslík je tu taky, takže všichni známý.

Ale pozor, pozor, copak to sem de? Noo, slušná holčina, fešná. Taková jako malá choďanda. Ale do seznamování se nehrne. Tak ešče kolečko navíc, třeba vyměkne. Jau! Panička si pro mě hrábla. Sem neslyšel, no, co se čuříš!!! Pánčička šla zas s ostatníma tahat překážky, housenku, tyčky nějaký a domeček s hadrem ještě. To jsem doted' neviděl. Co to asi bude?

No šak uvidím, jdeme na to. Nejdřív zas ty ostatní a pak my s raslíkem. Zopákli jsme si housenku a já jsem usoudil, že je stejně gutová jako áčko. Tydle dvě nářadí teda budu oblíbovat asi nejvíc a tak sem si to dal několikrát v různých směrech a pochopitelně jako profík, bez nějakýho lákání, jen tak na povel a někdy, pravda, i sám od sebe.

Pak sme šli s ruslíkem k tomu domečku s hadrem. Nejdřív nám ten hadr drželi, takže z toho vlastně byl domek s housenkou. A proběhnout domkem s housenkou umí každej, takže jsme

to oba s ruslíkem procválali naprosto v pohodě a pánčičky byly celý radostný. Pak už to nebyla housenka, ale kapek schlíplá housenka, ale oba jsme to zas zmákli za jáсотu davů. Na třetí pokus už z toho byl zas domeček s hadrem a my si museli najít tu cestu housenkou sami.

Ale jako sme kucí šikovný, takže pánčička mohla řvát nadšením a odměňovat. Přestávka a na plac šli ostatní, my jsme se šli věnovat svým vlastním záležitostem. Byl jsem ze sebe tak rozradostněnej, že mi bylo fučik, že kolem mě pobíhá Moon a fláknul jsem s sebou blaženě na záda a rozkošnický jsem se samou spokojeností vyvaloval na zádech a nějaký Moon těsně vedle mě, mi byl ukradenej. Pánčička z toho měla radost, že taky někdy přestanu bejt takovej ostražitej. Ale tak, už se kapek známe, a když mě nezakous minule, tak třeba to neudělá ani tentokrát.

Když jsme šli na plac podruhý, zase jsme spojovali různý nářadí dohromady. Podle mě je úplně nejlepší kombinace áčko a housenka. Celá trasa by měla bejt jen z áček a housenek. Takže abych všem předvedl, jak by to mělo asi vypadat dal jsem si kombinaci: áčko - housenka - áčko - housenka - áčko - housenka - áčko - housenka - áčko - housenka - áčko - housenka. Nebylo lze možno mě v mém svatém nadšení zastaviti! Nakonec mi to pánčička překazila, jinak bych tam možná lítal ešče tetkon. Ale jako fakt dobrý. To by si měl zkusit každej. Určitě by se pro to nadchnul tak jako já. Mohli by pak dělat třeba závody v rychlosti překonání áčka a housenky.

Dal jsem si ještě překážku nějakou. Já vám nevim proč, ale furt mám puzení, že je lepší je podlezat. Přeskočit je umí každej, ale! V rychlosti se příkrčit a podlézt, to chce kus umění už! No nic, musel jsem taky nechat prostor ostatním, takže jsme se odvalili z placu s příslibem, že příště vyzkoušíme slalom. Ten už já umim. Pánčička de a já jí slalomuju mezi nohama. Jen si neumim představit, jak to zakomponujem mezi áčko a housenku. Ale to už se nějak vymyslí. Času dost. Šel jsem domů s velkou spokojeností, jak mi to de.

Abychom se v mezičase nenudili, naštudovala pánčička co můžeme provozovat sami a bez trenérů. Takže krom toho zmenšování nášlapnýho terče, kde už jsme se dopracovali k uzávěru od PET lahve, se dozvěděla, že můžeme trénovat rychlý starty, vysílačky a obíhačky. To sem na to zvědavej, to zas bude cirkus Humberto. Ačkoliv, ne všechno co pánčička vymyslí, je békovina. Myslím, že ani tentokrát se nudit nebudu.

(Doprovodné fotky z našeho tréninkového centra na chalupě □ jsou prosím velmi nevalné úrovně, ale ono povelujte psa, mějte ho v zorném poli a zmáčkněte včas spoušť! Zvlášt s Ešusem naprosto neproveditelné □)

19.10.2009